

Загадки

Автор:

Леонід Глібов

Загадки

Леонід Іванович Глібов

Леонід Глібов

Загадки

* * *

Бачить – не бачить,

Чути – не чує,

Мовчки говорить,

Дуже мудрує.

Часом захоче —

Правди навчає;

Іноді бреше,

Всіх звеселяє.

Люба розмова, —

Будемо, діти,

З нею довіку

Жити-дружити.

Хто ж то така

В світі щаслива,

Мудра, правдива

І жартовлива?

Як не вгадали,

Стану в пригоді:

Річ коротенька —

КНИЖКА та й годі.

* * *

Котилася тарілочка

По крутій горі,

Забавляла любих діток

У моім дворі.

Нам тієї тарілочки

Чому не любить —

Хорошая, золотая

І як жар горить.

Прийшла баба – сама чорна,

І чорний жупан, —

Заховала тарілочку

У синій туман.

Постихалі співи й жарти
У дворі моім;
Золотої тарілочки
Стало жаль усім.
Зачинився я у хаті,
У віконці став
І про тую тарілочку
Співати почав:
«Туманочку, туманочку!
Поклонись зорі,
Покоти нам тарілочку
По нашій горі...»
Де не взявся із-за лісу
Невідомий птах,
Довгохвостий, гостроносий,
На восьми ногах.
Тільки став я приглядатися —
І що, і відкіль,
А він зразу розігнався —
І в вікно сусіль...
Я – на піч та у куточку
Зігнувсь, притаївсь
І, щоб птах той не надібав, —
Ряденцем уктивсь.
Навіжений птах літає,

Не найде ніде

І тонесенько виводить:

«А де дідок, де?»

Закричав горлатий півень

І прогнав мій страх,

Я зрадів – і не побачив,

Де той дівся птах.

Золотую тарілочку

Всі знають давно:

То на небі СОНЦЕ ясне,

На весь світ одно.

Чорна баба – нічка темна:

Із давних-давен

Покриває все на світі,

Як погасне день.

Заховався, шуткуючи,

Дідусь-господар,

Щоб не зразу догадались,

Що той птах-КОМАР.

* * *

Скажу ще загадку таку:

У ночвах переплив я річку

І у долинці на піску
Побачив хатку невеличку.
Без вікон хатка, без дверей, —
Як не мудруй, не можна влізти;
Вона ж повнісінька людей,
А ласощів – не переісти!
Ну, як би так мені туди?
Хоч би ж тобі де-небудь щілка...
Я і туди, я і сюди —
Ніяк: ні зверху, ні з причілка.
Дивлюсь – з лози іде Різак, —
Його мале й велике знає:
Сокири нашої свояк,
По всіх усюдах він буває.
Побачив, що я там ходжу:
«Чого, – питає, – тут никаеш?»
«Ох, мій голубчику! – кажу, —
Нащо питаєш? Либонь, знаєш».
Він цюк – і хатку розрубав.
«Ну, – каже, – лізь, щоб не кортіло!»

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/gl-bov_leon-d/zagadki

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)